

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa J.C.

przeciwko Z. [...] w L.

o zmianę sposobu rozwiązania stosunku pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 7 października 2021 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 3 lipca 2020 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka J. C. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 3 lipca 2020 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego w M. z dnia 18 grudnia 2019 r. Wyrokiem tym Sąd Rejonowy oddalił powództwo J.C. przeciwko Z. [...] w L. o ustalenie, że stosunek pracy pomiędzy powódką a pozwanym został rozwiązany na wniosek powódki z dniem 29 lutego 2008 r. za porozumieniem stron na podstawie art. 23 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 2215).

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powódka zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego, to jest: (-) art. 66 § 1 k.c. i 65 § 1 k.c. w związku

z art. 300 k.p., przez nieprawidłowe zastosowanie polegające na uznaniu, że wniosek powódki z dnia 10 lutego 2008 r. stanowił jedynie ofertę rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron i nie miał charakteru wiążącego porozumienia pracodawcy i pracownika co do rozwiązania stosunku pracy, podczas gdy zgodnym zamiarem i celem stron było rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem - w trybie art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela; (-) art. 20 ust. 5c w związku z art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela, przez nieprawidłowe zastosowanie polegające na uznaniu, iż stosunek pracy powódki i pozwanej ustał w wyniku wygaśnięcia umowy o pracę, zgodnie z art. 20 ust. 5c Karty Nauczyciela w sytuacji, gdy zgodnym zamiarem i celem stron było rozwiązanie umowy o pracę z nauczycielem mianowanym za porozumieniem stron, zgodnie z art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela; (-) art. 5 k.c., przez niewłaściwe zastosowanie polegające na bezzasadnej akceptacji przez Sąd Okręgowy w G odmowy powódce przysługujących jej praw przez uznanie, iż stosunek pracy powódki i pozwanej ustał w wyniku wygaśnięcia umowy o pracę, zgodnie z art. 20 ust. 5c Karty Nauczyciela w sytuacji, gdy zgodnym zamiarem i celem stron było rozwiązanie umowy o pracę z nauczycielem mianowanym za porozumieniem stron, na wniosek złożony przez powódkę, zgodnie z art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela, co umożliwiłoby powódce ubieganie się o wcześniejszą emeryturę nauczycielską zgodnie z art. 88 ust. 1 w związku z art. 88 ust. 1a w związku z art. 20 ust. 1 pkt 2 bądź art. 20 ust. 5c Karty Nauczyciela;

2. naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:

a) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 299 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 387 § 2¹ k.p.c., przez niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnej ocenie Sądu Okręgowego, iż istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktyczne zostały dostatecznie wyjaśnione, podczas gdy, w ocenie powódki, Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku nie dokonał oceny skutków jej oświadczeń i podejmowanych czynności faktycznych zmierzających do złożenia wniosku o rozwiązaniu z pozwanym umowy o pracę na podstawie

porozumienia stron, tj. zgodnie z art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela, co umożliwiłoby powódce ubieganie się o wcześniejszą emeryturę nauczycielską zgodnie z art. 88 ust. 1 w związku z art. 88 ust. 1a w związku z art. 20 ust. 1 pkt 2 bądź art. 20 ust. 5c Karty Nauczyciela w sytuacji, gdy powódka zeznała, że: (-) złożyła wniosek o rozwiązanie umowy za porozumieniem stron, (-) prowadziła rozmowy z dyrektorem pozwanej Szkoły w zakresie warunków rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron, na wniosek powódki, (-) gronu nauczycielskiemu i dyrektor pozwanej Szkoły znany był zamiar przejścia przez powódkę na wcześniejszą emeryturę nauczycielską, której warunkiem było - w przypadku nauczyciela mianowanego - złożenie wniosku o rozwiązanie stosunku pracy na wniosek pracownika (powódki), (-) wszystkie czynności faktyczne oraz składane oświadczenia woli i wiedzy zmierzały do nabycia uprawnienia wcześniejszej emerytury nauczycielskiej, której nabycie warunkowane było posiadaniem odpowiedniego stażu ubezpieczeniowego oraz rozwiązania stosunku pracy na wniosek i za porozumieniem stron;

- b) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 299 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 387 § 2¹ k.p.c., przez niewłaściwe zastosowanie polegające na nieprawidłowym uznaniu ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy w M. za prawidłowe i własne w sytuacji, gdy powódka wykazała w apelacji: (-) nieprawidłową ocenę dowodu z zeznań powódki polegającą na nadaniu nadmiernego znaczenia wypowiedzi powódki dotyczącej uroczystego pożegnania z gronem pedagogicznym - mającym w ocenie Sądów obu instancji dowodzić świadomości powódki o prawach i obowiązkach związanych z przejściem w stan nieczynny w sytuacji, gdy powódka w toku przesłuchania przed Sądem pierwszej instancji wyraźnie wskazywała, że jej zamiarem jest nabycie uprawnień do wcześniejszej emerytury nauczycielskiej, a nie doprowadzenie do wygaśnięcia stosunku pracy; (-) nieprawidłową ocenę dowodu z przesłuchania powódki w charakterze strony w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, prowadzącą do ustalenia, że zeznania J.C. co do faktu braku świadomości o wygaśnięciu stosunku pracy

są wzajemnie sprzeczne (o czym miało świadczyć uroczyste pożegnanie ze współpracownikami w lutym 2008 r., otrzymanie misji kanonicznej oraz otrzymanie korzystnego wynagrodzenia w okresie przebywania w stanie nieczynnym) w sytuacji, gdy powódka w sposób wszechstronny i wyczerpujący przedstawiła zamiar, sekwencję zdarzeń związanych z zamiarem nabycia uprawnień do wcześniejszej emerytury nauczycielskiej, a zamiar ten był znany powszechnie gronu nauczycielskiemu i dyrekcji pozwanej szkoły;

- c) art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 245 k.p.c., przez niewłaściwe zastosowanie polegające na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd Okręgowy w G. za własne nieprawidłowych ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego w M. prowadzących do ustalenia, iż w ogóle nie doszło do złożenia przez powódkę wniosku o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron, zgodnie z art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela, zaś przytoczone przez powódkę okoliczności faktyczne w tym zakresie są niewiarygodne.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, stwierdzając, że Sąd Okręgowy w G. w sposób kwalifikowany naruszył przepisy prawa materialnego oraz przepisy postępowania, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. Wskutek wadliwych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji i przyjęciu ustaleń Sądu Rejonowego w M. za własne, doszło do nieprawidłowego zastosowania art. 66 § 1 k.c. i 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. prowadzącego do naruszenia art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela. Naruszenie to polegało na uznaniu, iż stosunek pracy powódki i pozwanej ustał w wyniku wygaśnięcia umowy o pracę, zgodnie z art. 20 ust. 5c ustawy Karta Nauczyciela w sytuacji, gdy zgodnym zamiarem i celem stron było rozwiązanie umowy o pracę z nauczycielem mianowanym za porozumieniem stron, zgodnie z art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela.

W ocenie skarżącej, została spełniona również inna przesłanka przemawiająca za przyjęciem niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania wynikająca z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., bowiem w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy” art. 73

§ 1 ustawy w związku z art. 66 § 1 ustawy i 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. w związku z art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela, co jest związane z rozstrzygnięciem kwestii formy, w jakiej nauczyciel mianowany może żądać rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron zgodnie z art. 23 ust. 4 pkt 1 Karta Nauczyciela, aby spełnić warunek nabycia uprawnień do nabycia emerytury nauczycielskiej zgodnie z art. 88 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela.

Zdaniem skarżącej, w niniejszej sprawie istnieje potrzeba wykładni wyżej wymienionych przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W niniejszej sprawie zachodzi potrzeba jednoznacznego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, w jakiej formie nauczyciel mianowany ubiegający się o emeryturę nauczycielską, po spełnieniu warunków określonych w art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela, składa wniosek o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron; czy wniosek w tym zakresie złożony w formie ustnej, wobec generalnej zasady formy oświadczeń woli określonej w art. 73 § 1 k.c., odnosi skutek określony w art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela; czy - końcowo - dopuszczalne jest prowadzenie postępowania dowodowego, zgodnie z art. 66 § 1 i 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., w celu wykazania, czy nauczyciel złożył wniosek skutkujący rozwiązaniem umowy o pracę za porozumieniem stron, stosownie do art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela.

Pozwany, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniosł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przypomnieć na wstępie należy, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj.

wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji tego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi ani tym bardziej się ich domyslać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem

zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007, z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Podkreślić przy tym należy, że naruszenie przepisów postępowania podlega ocenie kasacyjnej uwzględniającej treść art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., który za uzasadnioną podstawę kasacyjną uznaje tylko takie naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej

podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Pozostając przy tej kwestii, przypomnieć należy, że wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., a taki przepis powołała skarżąca w podstawach kasacyjnych. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprowadzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975; z dnia 5 września 2008 r., I UK 370/07, LEX nr 785533; z dnia 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76; z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025; z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405 oraz z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366). Oznacza to, że spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, LEX nr 475287). Skarżąca zaś nie tylko powołuje w podstawach kasacyjnych zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., ale także oczywistość zasadności skargi wiąże z

kontestowaniem ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji, podkreślając, że „wykazała w sposób wyczerpujący”, że jedynym jej celem i zamiarem było rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron, zgodnie z art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela, umożliwiającym nabycie uprawnień nauczycielskich.

Wyjaśnić też należy, że nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania (co ma miejsce w niniejszej sprawie), bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538; z dnia 1 kwietnia 2015 r., III PK 140/14, LEX nr 2019559; z dnia 10 kwietnia 2019 r., II PK 54/18, LEX nr 2642418). Wynika to stąd, że sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne), na czym polega rozbieżność w orzecznictwie i jakich kwestii owa niejednorodność dotyczy. Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Co więcej, przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć problem o

charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003). Postawione przez skarżącą – w ramach powoływania się na istotne zagadnienie prawne – pytanie abstrahuje od podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku, z której wynika, że powódka nie przedstawiła stronie pozwanej wniosku z dnia 10 lutego 2008 r. (którego kserokopię złożyła do akt sprawy), z którym wiąże skutek w postaci rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron.

Z kolei, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o

wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522; z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Temu wymaganiu skarżąca również nie sprostała.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 108 § 1 i art. 98 § 1 k.p.c. w związku art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

a.s.